

Het Boek Daniël - Honderdzevenenvijftig

Het ontrafelen van de profetische symboliek van Cyrus in het boek Daniël

Jeff Pippenger

2024-03-25

In vers één van hoofdstuk tien wordt ons meegedeeld dat het het derde jaar van Cyrus was, maar in hoofdstuk één wordt ons meegedeeld dat Daniël slechts tot het eerste jaar van Cyrus leefde, of voortbestond.

En Daniël bleef tot het eerste jaar van koning Kores. Daniël 1:21.

Gedurende twee jaar had Cyrus in wezen samen met Darius de Mediër geregeerd; zodoende was het zijn derde jaar, maar tevens zijn eerste jaar.

In het derde jaar van Kores, de koning van Perzië, werd aan Daniël, die Beltsazar genoemd werd, een zaak geopenbaard; en de zaak was waar, maar de vastgestelde tijd was lang; en hij verstond de zaak en had inzicht in het gezicht. Daniël 10:1.

Profetisch wordt Kores ingevoerd in Daniëls eerste en laatste visioenen. Daniël hoofdstuk één, zoals reeds uiteengezet in eerdere artikelen, vertegenwoordigt de eerste engel van Openbaring hoofdstuk veertien. Wanneer de eerste engel in de profetie wordt geïdentificeerd, bezit hij alle profetische kenmerken van alle drie de engelen van Openbaring veertien. De drie stappen van het eeuwige evangelie, voorgesteld in de eerste engel, zijn: „vrees God”, „geef Hem heerlijkheid”, want „het uur van Zijn oordeel is gekomen.”

Omdat Daniël en de drie waardigen „God vreesden”, kozen zij ervoor het voedsel van Babylon te verwerpen en vegetariërs te blijven. In de daaropvolgende zichtbare proef „verheerlijkten” Daniël en de drie waardigen „God” door hun gezonde voorkomen, in tegenstelling tot hen die het Babylonische voedsel aten. Na drie jaar brak het „uur van het oordeel” aan, toen Nebukadnezar hen op de proef stelde en bevond dat zij tienmaal wijzer waren dan alle wijzen van Babylon.

De drie stappen van het eeuwige evangelie worden ook weergegeven in het laatste hoofdstuk van Daniël als het proces waardoor de toename van kennis hen die rekenschap moeten afleggen van het licht dat in de tijd van het einde wordt ontsloten, loutert, reinigt en beproeft. In het eerste hoofdstuk van Daniël, evenals in het laatste, worden de drie stappen van de eerste engel, die alle drie de engelen omvat, aangeduid. Omdat hoofdstuk één het eeuwige evangelie van de eerste engel is, vertegenwoordigt hoofdstuk twee van Daniël de tweede engel van Openbaring veertien, waar de beproeving van het beeld van het beest of het beeld van Christus wordt voorgesteld, zoals dat het geval was bij de tweede beproeving in de drie stappen van hoofdstuk één.

Omdat hoofdstuk één en twee van Daniël de eerste en de tweede engel van Openbaring veertien vertegenwoordigen, vertegenwoordigt hoofdstuk drie en de beproeving op de vlakte van Dura de boodschap van de derde engel, met haar waarschuwing om het merkteken van het beest niet te ontvangen. In hoofdstuk één van Daniël wordt het eerste jaar van Kores genoemd, en in hoofdstuk

tien, dat Daniëls laatste visioen is, wordt Kores voorgesteld door zijn derde jaar; maar wij weten dat dat derde jaar zijn eerste jaar is, want Daniël bleef slechts tot het eerste jaar van Kores.

Kores is derhalve een symbool van een eerste jaar dat drie jaren omvat. Hij is een symbool van de boodschap van de eerste engel. Het eerste jaar van Kores wordt genoemd in het laatste vers van Daniëls eerste visioen, en vervolgens opnieuw in het eerste vers van Daniëls laatste visioen. Het is belangrijk de profetische symboliek van Kores te onderkennen, en wij stellen allereerst vast dat hij de boodschap van de eerste engel vertegenwoordigt. Dit kan profetisch worden vastgesteld door het feit dat Daniël zijn derde jaar als zijn eerste aanduidt, maar belangrijker nog, het wordt geïdentificeerd door het eerste decreet dat hij afkondigde.

De strijd die Gabriël in hoofdstuk tien voerde met de koningen van Perzië, had betrekking op het brengen van Kores tot het punt waarop hij daadwerkelijk zou overgaan tot het afkondigen van het eerste van drie decreten, die de Joden zouden toestaan terug te keren en Jeruzalem en de tempel te herbouwen. Het derde decreet zou het begin markeren van de profetie van drieëntwintighonderd jaar, die eindigde toen de derde engel op 22 oktober 1844 aankwam. Het derde decreet vertegenwoordigde de derde engel, en daarom vertegenwoordigde het eerste decreet van Kores de komst van de eerste engel in 1798. Kores vertegenwoordigt de eerste engel, en om deze reden vertegenwoordigde in het boek Daniël zijn eerste jaar drie jaren.

Cyrus vertegenwoordigt daarom de “tijd van het einde”, want het was toen de eerste engel (Cyrus) in 1798 arriveerde, dat de “tijd van het einde” aanbrak en het boek Daniël werd ontzegeld. Men gelooft dat de naam Cyrus is afgeleid van het Oud-Perzische woord “Kūruš”, dat “zon” betekent, gecombineerd met het Elamitische woord “kursh”, dat “troon” betekent, hetgeen wijst op een verband met koninklijk gezag of koningschap. Jesaja spreekt ook deze kenmerken van Cyrus aan.

Die van Kores zegt: Hij is mijn herder, en hij zal al mijn welbehagen volbrengen; die tot Jeruzalem zegt: Gij zult gebouwd worden; en tot de tempel: Uw fundament zal gelegd worden. Zo zegt de HEERE tot zijn gezalfde, tot Kores, wiens rechterhand Ik gevat heb, om volken voor zijn aangezicht neer te werpen; en Ik zal de lendenen der koningen ontgorden, om de dubbele deuren vóór hem te openen; en de poorten zullen niet gesloten worden; Ik zal vóór u uit gaan, en de kromme wegen recht maken; Ik zal de koperen deuren verbreken, en de ijzeren grendels in stukken slaan; en Ik zal u de schatten der duisternis geven, en de verborgen rijkdommen der geheime plaatsen, opdat gij moogt weten, dat Ik, de HEERE, die u bij uw naam roep, de God van Israël ben. Om Jakobs, mijn knechts, wil, en Israëls, mijn uitverkorene, heb Ik u zelfs bij uw naam geroepen; Ik heb u een erenaam gegeven, hoewel gij Mij niet gekend hebt. Ik ben de HEERE, en niemand anders, buiten Mij is er geen God; Ik heb u omgord, hoewel gij Mij niet gekend hebt; opdat men van de opgang der zon en van het westen wete, dat er buiten Mij niemand is. Ik ben de HEERE, en niemand anders. Jesaja 44:28–45:6.

Kores was een type van Christus, want hij was de „gezalvde” des Heren en werd Gods „herder” genoemd, die Jeruzalem bouwt en het fundament van de tempel legt. Hij is degene die betrokken is bij het openen van de gesloten poorten, zoals Christus Degene is die opent en niemand sluit, en sluit en niemand opent. En aan Kores worden „de schatten der duisternis en verborgen rijkdommen van geheime plaatsen” gegeven. Kores vervult verscheidene wegmarkeringen op de lijn van

hervormingsbewegingen.

Hij markeert de tijd van het einde, wanneer de eerste engel arriveert, wanneer het boek Daniël wordt ontzegeld en er vervolgens een toename van kennis is die voortkomt uit „de schatten der duisternis, en de verborgen rijkdommen der geheime plaatsen”. Die „schatten der duisternis, en de verborgen rijkdommen der geheime plaatsen” vormen het „fundament” dat „gebouwd” wordt, en de „tempel” die „gelegd” moet worden. Christus, Die door Kores werd voorgesteld, is de „gezalfd” des Heren, zoals Christus bij Zijn doop werd gezalfd. Kores is daarom niet alleen de komst van de eerste engel, hij is ook de tweede engel die de eerste engel bekrachtigt wanneer deze neerdaalt, zoals de Heilige Geest neerdaalde toen Christus werd gezalfd. Op 22 oktober 1844 opende Christus de deur of „poort” naar het Allerheiligste, welke een poort was die gesloten was geweest. Kores markeert ook de komst van de derde engel.

Cyrus is de eerste engel, en de eerste engel bezit alle elementen van alle drie de engelen. Cyrus is de tijd van het einde in 1798, toen de eerste engel kwam. Cyrus vertegenwoordigt 11 augustus 1840, toen de boodschap van de eerste engel bekrachtigd (gezalfd) werd. Hij vertegenwoordigt het werk van het leggen van de fundamente, zoals weergegeven door de vervaardiging van de kaart van 1843 in mei 1842. Hij vertegenwoordigt de bouw van de tempel, aangezien de twee klassen bij de eerste teleurstelling op 19 april 1844 werden gescheiden, en hij vertegenwoordigt de tweede scheiding bij de grote teleurstelling van 22 oktober 1844.

Alle wegmarkeringen van de hervormingsbeweging van de Millerieten werden getypeerd door Cyrus, en daarom zijn die wegmarkeringen ook een type van de wegmarkeringen van de beweging van de honderd-vierenveertigduizend. Aan de Milleritische beweging gingen de tekenen vooraf die Christus aanwees als voorafgaand aan de geschiedenis van de Millerieten.

“Profetie voorzegt niet alleen de wijze en het doel van Christus’ komst, maar geeft ook kentekenen waaraan de mensen kunnen weten wanneer zij nabij is. Jezus zei: ‘Er zullen tekenen zijn in de zon, en in de maan, en in de sterren.’ Lukas 21:25. ‘De zon zal verduisterd worden, en de maan zal haar licht niet geven, en de sterren des hemels zullen vallen, en de machten die in de hemelen zijn, zullen bewogen worden. En dan zullen zij de Zoon des mensen zien komen in de wolken met grote kracht en heerlijkheid.’ Markus 13:24–26. De ziener beschrijft aldus het eerste van de tekenen die aan de tweede advent voorafgaan: ‘En er geschiedde een grote aardbeving; en de zon werd zwart als een haren zak, en de maan werd als bloed.’ Openbaring 6:12.”

„Deze tekenen werden waargenomen vóór het begin van de negentiende eeuw. Ter vervulling van deze profetie vond in het jaar 1755 de verschrikkelijkste aardbeving plaats die ooit is opgetekend.” The Great Controversy, 304.

De tekenen die de Tweede Komst aankondigden, begonnen kort vóór 1798, in 1755. 1798 was het einde van de gevangenschap van het geestelijke Israël in het geestelijke Babylon, waarvan Zuster White leert dat deze werd voorafgeschaduw door de letterlijke gevangenschap van het letterlijke Israël in het letterlijke Babylon, die eindigde aan het einde van de zeventig jaren van gevangenschap, toen Cyrus door de open poorten binnentrok en Babylon innam en Belsazar

doodde.

„Vandaag is de gemeente van God vrij om het goddelijke plan voor de redding van een verloren mensengeslacht voort te zetten tot aan de voltooiing ervan. Vele eeuwen lang onderging Gods volk een beperking van zijn vrijheden. De prediking van het evangelie in zijn zuiverheid was verboden, en de zwaarste straffen werden opgelegd aan hen die het waagden de bevelen van mensen te overtreden. Als gevolg daarvan lag de grote zedelijke wijngaard van de Heer bijna geheel braak. Het volk werd beroofd van het licht van Gods woord. De duisternis van dwaling en bijgeloof dreigde de kennis van de ware godsdienst uit te wissen. De gemeente van God op aarde verkeerde gedurende deze lange periode van meedogenloze vervolging even waarlijk in gevangenschap als de kinderen van Israël die gedurende de ballingschap in Babylon gevangen werden gehouden.” Prophets and Kings, 714.

Het einde van de zeventig jaren in Babylon was een voorafbeelding van 1798, en er waren tekenen die aan 1798 voorafgingen en aankondigden dat de wederkomst van Christus nabij was.

“De komst van het leger van Cyrus voor de muren van Babylon was voor de Joden een teken dat hun bevrijding uit de gevangenschap naderde. Meer dan een eeuw vóór de geboorte van Cyrus had de Inspiratie hem bij name genoemd en doen vastleggen welk werk hij daadwerkelijk zou verrichten door de stad Babylon onverwachts in te nemen en de weg te bereiden voor de vrijlating van de kinderen der gevangenschap.” Prophets and Kings, 551.

Cyrus was ook een voorafschaduwing van de tekenen die aan 1798 voorafgingen. De geschiedschrijvers zijn tamelijk vaag over de heerschappij van Darius en Cyrus, maar Gods Woord is duidelijk. Op het Babylonische Rijk volgde het Medo-Perzische Rijk, en de eerste koning van Medo-Perzië was Darius, hoewel het zijn neef Cyrus was die als veldheer Babylon innam, in de nacht van Belsazars laatste feestmaal. Zowel Cyrus als Darius zijn een voorafbeelding van de tijd van het einde van de zeventigjarige gevangenschap, die de tijd van het einde in 1798 voorstelt, en die eveneens de tijd van het einde in 1989 voorafbeeldt.

De tijd van het einde in de geschiedenis van Mozes werd gemarkeerd door de geboorten van Aäron en Mozes, drie jaar van elkaar gescheiden. Die geschiedenis was een uiterst volmaakte voorafbeelding van de geschiedenis van Christus, en de tijd van het einde in die geschiedenis werd gemarkeerd door de geboorte van Johannes en zes maanden later de geboorte van zijn neef Jezus. De tijd van het einde heeft twee wegmarkeringen, en zowel Darius als Kores markeren beide het einde van de gevangenschap van zeventig jaar, die een voorafbeelding was van het einde van de gevangenschap van twaalfhonderdzestig jaar. De dodelijke wond van het pauselijke beest in 1798 werd het volgende jaar gevolgd door de dood van degene die op dat beest had gereden en daarover had geregeerd. In 1989 waren Reagan en Bush de eerste beiden presidenten.

Kores markeert de tekenen die de naderende tijd van het einde aankondigen, en hij markeert de tijd van het einde. Hij markeert de toename van kennis en de bekrachtiging van de eerste boodschap wanneer een engel nederdaalt, en hij markeert het werk dat dan wordt ter hand genomen bij het leggen van de fundamenten, het werk van het bouwen van de tempel, en de komst van de derde engel wanneer de Boodschapper van het Verbond plotseling tot Zijn tempel komt.

In het derde jaar van Kores, de koning van Perzië, werd aan Daniël, wiens naam Beltsazar genoemd werd, een zaak geopenbaard; en die zaak was waar, maar de vastgestelde tijd was lang; en hij verstond die zaak en had inzicht in het gezicht. In die dagen was ik, Daniël, drie volle weken in rouw. Ik at geen smakelijk brood, noch kwam vlees of wijn in mijn mond, en ik zalfde mij in het geheel niet, totdat drie volle weken voorbij waren. En op de vierentwintigste dag van de eerste maand, toen ik mij bevond aan de oever van de grote rivier, dat is de Hiddekel. Daniël 10:1-4.

De symbolen van Cyrus en Beltesazar vertegenwoordigen een specifieke profetische geschiedenis in de laatste dagen. Het symbool van Beltesazar maakt ons duidelijk dat het volk dat wordt voorgesteld de honderd vierenveertigduizend zijn, die de laatste generatie van het verbondsvolk vormen. Zij worden geplaatst in de profetische geschiedenis die door Cyrus wordt voorgesteld, welke de geschiedenis vertegenwoordigt die voorafging aan 1798, 1989 en 11 september 2001, want Cyrus vertegenwoordigt al deze wegmarkeringen. Hij vertegenwoordigt ook de teleurstelling van 18 juli 2020, en zelfs de spoedig komende zondagwet in de Verenigde Staten. De sleutel om vast te stellen waar Daniël's laatste visioen profetisch is geplaatst, wordt bepaald door wat Daniël weet.

In vers één heeft Daniël (Beltsazar) inzicht in zowel de „zaak” als ook het „visioen”. De „zaak” is het Hebreeuwse woord „dabar”, dat „woord” betekent, en het wordt door Gabriël gebruikt om het „chazon”-visioen van de tweeduizend vijfhonderd en twintig jaar („zeven tijden”) voor te stellen. Het „visioen” in vers één, dat Daniël begrijpt, is het „mareh”-visioen van de tweeduizend driehonderd jaar. Gods verbondsvolk van de laatste dagen begreep de „zeven tijden” niet ten tijde van het einde in 1989. Zij begrepen de „zeven tijden” niet tot na 11 september 2001, zodat Daniël zich in de tijd moet bevinden van de profetische hervormingsbeweging die door Cyrus wordt voorgesteld na 11 september 2001, want Daniël, die de laatste profetische beweging vertegenwoordigt, begrijpt zowel de „zaak” als het „visioen”.

Daniël wordt geïdentificeerd als iemand die zich in een periode van eenentwintig dagen van rouw bevindt. „In die dagen” van rouw kwam Daniël tot begrip van de „zaak”, en hij verkreeg ook inzicht in het „gezicht”. De waarheid die door de „zaak” wordt voorgesteld, werd aan Daniël geopenbaard in de dagen van rouw. Gods volk wordt in de reformlijnen voorgesteld als „rouwend” vlak vóór de Middernachtsroep. De rouw wordt voorgesteld door Martha en Maria, die om Lazarus rouwen, vlak vóór de Triomfantelijke Intocht. Zij werd geïllustreerd door de ontmoediging na de eerste teleurstelling in de Milleritische geschiedenis, zoals verwoord door Jeremia.

Uw woorden werden gevonden, en ik at ze op; en Uw woord was mij tot vreugde en blijdschap van mijn hart, want ik ben naar Uw naam genoemd, o HEERE, God der heerscharen. Ik zat niet in de kring der spotters, noch verheugde ik mij; ik zat alleen vanwege Uw hand, want Gij hebt mij met verontwaardiging vervuld. Waarom is mijn smart bestendig, en mijn wond ongeneeslijk, die weigert genezen te worden? Zult Gij voor mij dan geheel en al zijn als een leugenachtige, als wateren die teleurstellen? Jeremia 15:16-18.

Jeremia „verheugde zich” niet, zoals de burgers van Sodom en Egypte in Openbaring hoofdstuk elf deden, over de dood van de twee getuigen. Zich „niet verheugen” is rouw bedrijven. Het rouw

bedrijven van Beltesassar identificeert de rouw die verbonden is met de dood van de twee getuigen. Op 18 juli 2020 en 3 november 2020 werden de twee getuigen van de ware protestantse hoorn en van de Republikeinse horens van het beest uit de aarde gedood in de straten van Sodom en Egypte, waar ook onze Heere werd gekruisigd. Toen onze Heere werd gekruisigd, begonnen Zijn discipelen te rouwen. Die twee getuigen werden in Openbaring hoofdstuk elf voorgesteld als Mozes en Elia.

Er zijn vijf verwijzingen naar Christus als Michaël in de Schriften: drie in het boek Daniël, één in de brief van Judas en nog één in het boek Openbaring. In hoofdstuk tien, dat wij nu behandelen, wordt Michaël tweemaal genoemd, in vers dertien en eenentwintig, en vervolgens opnieuw in hoofdstuk twaalf, vers één. Hij wordt geïdentificeerd in Openbaring twaalf, vers zeven. In Judas wordt Michaël voorgesteld als Degene die Mozes heeft opgewekt, die in Openbaring hoofdstuk elf een van de getuigen is die dood op de straat ligt.

Ik wil u daarom in herinnering brengen, hoewel gij dit eens geweten hebt, dat de Heere, nadat Hij het volk uit het land Egypte verlost had, daarna hen die niet geloofden, heeft verdelgd. En de engelen die hun eerste staat niet bewaard hebben, maar hun eigen woning verlaten hebben, heeft Hij met eeuwige boeien onder de duisternis bewaard tot het oordeel van de grote dag. Gelijk ook Sodom en Gomorra en de steden daaromheen, die zich op gelijke wijze aan hoererij overgegeven hebben en vreemd vlees achternagegaan zijn, daar tot een voorbeeld gesteld worden en de straf van het eeuwige vuur ondergaan. Evenzo verontreinigen ook deze vuile dromers het vlees, verachten de heerschappij en spreken smadelijk van waardigheden. Doch Michaël, de aartsengel, durfde, toen hij met de duivel twistte en handelde over het lichaam van Mozes, geen smadelijk oordeel tegen hem in te brengen, maar zei: De Heere bestraffe u. Judas 5–9.

In de brief van Judas, in de context van zowel Sodom als Egypte, die de grote stad vertegenwoordigt waar Mozes en Elia worden gedood in Openbaring hoofdstuk elf, wekt Christus, voorgesteld door Michaël, het lichaam van Mozes op. Mozes en Elia waren drieënhalve symbolische dag dood geweest in Openbaring hoofdstuk elf, en de dagen van rouw om Beltesassar eindigen wanneer Michaël uit de hemel neerdaalt. Regel op regel duiden Daniël hoofdstuk tien, verzen één tot en met vier, de periode van rouw aan die ten einde loopt wanneer de twee getuigen door Michaël worden opgewekt.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

‘De Vader koos Mozes en Elia om zijn boodschappers tot Christus te zijn, Hem te verheerlijken met het licht van de hemel en met Hem te spreken over zijn komende doodsangst, omdat zij als mensen op aarde hadden geleefd; zij hadden menselijk verdriet en lijden ervaren en konden meevoelen met de beproeving van Jezus in zijn aardse leven. Elia had, in zijn positie als profeet voor Israël, Christus vertegenwoordigd, en zijn werk was in zekere mate gelijksoortig geweest aan dat van de Heiland. En Mozes had, als de leider van Israël, in de plaats van Christus gestaan, met Hem gemeenschap gehad en zijn aanwijzingen opgevolgd; daarom waren deze twee, van al de scharen die rondom de troon van God vergaderd waren, het meest geschikt om de Zoon van God te dienen.

„Toen Mozes, vertoornd over het ongeloof van de kinderen Israëls, in gramschap op de rots sloeg en hun het water verschaft waarnaar zij riepen, eigende hij zich de heerlijkheid toe; want zijn geest was zózeer in beslag genomen door de ondankbaarheid en weerspanningheid van Israël, dat hij naliet God te eren en zijn naam groot te maken door de daad te verrichten die Hij hem bevolen had te doen. Het was het voornemen van de Almachtige om de kinderen Israëls dikwijls in benarde omstandigheden te brengen en hen dan, in hun grote nood, door zijn macht te verlossen, opdat zij zijn bijzondere zorg voor hen zouden erkennen en zijn naam verheerlijken. Maar Mozes eigende zich, door toe te geven aan de natuurlijke aandriften van zijn hart, de eer toe die God toekwam, kwam onder de macht van Satan en het werd hem verboden het beloofde land binnen te gaan. Indien Mozes standvastig was gebleven, zou de Heere hem in het beloofde land hebben gebracht en hem vervolgens, zonder dat hij de dood zou hebben gezien, naar de hemel hebben overgebracht.”

„Zo was het dat Mozes door de dood heenging, maar de Zoon van God uit de hemel neerdaalde en hem opwekte voordat zijn lichaam ontbinding had gezien. Hoewel Satan met Michaël twistte om het lichaam van Mozes en het als zijn rechtmatige buit opeiste, kon hij niet standhouden tegen de Zoon van God; en Mozes werd, met een opgewekt en verheerlijkt lichaam, gedragen naar de hoven van de hemel en was nu een van de twee geëerden, door de Vader gemachtigd om zijn Zoon te dienen.

„Doordat de discipelen zich zo door de slaap hadden laten overheesteren, hadden zij het gesprek tussen de hemelse boodschappers en de verheerlijkte Verlosser gemist. Maar wanneer zij plotseling ontwaken uit een diepe slaap en het verheven gezicht vóór zich aanschouwen, worden zij vervuld van verrukking en ontzag. Terwijl zij op de stralende gestalte van hun geliefde Meester zien, zijn zij genoodzaakt hun ogen met hun handen te bedekken, omdat zij anders de onuitsprekelijke heerlijkheid die Zijn persoon omgeeft en die lichtstralen uitzendt als die van de zon, niet kunnen verdragen. Gedurende een kort ogenblik zien de discipelen hun Heere verheerlijkt en verhoogd voor hun ogen, en geëerd door de stralende wezens die zij herkennen als de door God begunstigden.” *The Spirit of Prophecy*, volume 2, 329, 330.